

Takács Nándor

BAKONYICUM

2023-09-14 | **VERS, VERSCIKLUS**

Ostrom

*Szőkrényes-kő árok,
Mester-Hajag*

Éjjel nem aludtunk semmit.
És az erdő sem szelíd most,
hogy fái közé menekültünk.
Nem ült el a lárma.
Jön utánunk a patakmederbe,
a víz alá merül, olajos hárttyát
von színére, melyben arcunk
tükörképe ólmos és fakó.
Nem való nekünk ez a táj ma.
Csalánlevelek csapkodnak az
úton, és szederindák ütnek, ahol
érnek. Csak a hegyről ereszkedő
árok kövei közt nyugszunk meg
néhány pillanatra. Egymáshoz
kocogtatjuk az ősmaradványok
lakta kődarabokat. Fentről
hatalmas sziklatömb figyel,
lehetne vár vagy ősi oltár,
de ha utánajárunk, kiderül,
tengeri liliumok megkövült
testéből tornyosul fölénk.
Kővé dermedt lények kopognak
lépteink alatt a szurdokban.
Testünkbe harap az enyészet,
bőrünk szúrva-vágva, de inkább
amiatt háborgunk, ami a nyirkos
homályban rejtőzik.

kép | vecteezy.com